

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Abby Jimenez

Just for the Summer

Copyright © 2024 by Abby Jimenez

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTOR

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SAMO OVOG LETA

ABI HIMENEZ

Prevela sa engleskog
Slavica Marković

Stela

*Ova knjiga je posvećena mojim divnim čitaocima.
Počela sam da pišem za sebe. Nikada nisam pomislila
da će me to nekud odvesti i da će neko čitati.*

*Sada pišem za vas.
Mnogo je bolje u društvu.*

Dragi čitaocē,

Iako su sve moje knjige romantične komedije, neke teme u ovoj priči mogu biti uznemirujuće za pojedince. Ukoliko smatrate da upozorenja o uznemirujućem sadržaju mogu da vam pokvare utisak i da vam nisu potrebna, preskočite sledeći pasus i odmah pređite na čitanje knjige.

Ova knjiga sadrži scene koje uključuju napade panike, anksioznost, PTSP, depresiju, prikaze mentalnih problema, toksičnu majku i zanemarivanje deteta u prošlosti. Posetite moju veb-stranicu ili *Goodreads* profil da biste pročitali detaljan spisak upozorenja.

r/Jesamliispaoseronja

nedelju ranije

Postavio džast_in_267

Jesam li ispao seronja¹ zbog toga što sam svom ružnom psu dao ime po svom bivšem najboljem drugu?

Ja [muškarac, 29 godina] družio sam se sa Čedom [muškarac, 32 godine] od rođenja. Naše majke su najbolje prijateljice, odrasli smo zajedno i bili cimeri poslednjih deset godina, sve do incidenta koji je pokrenuo našu trenutnu situaciju.

Evo malo konteksta. Imam taj... problem, ako mogu tako da ga nazovem? U suštini, svaka žena s kojom se zabavljam neko vreme odmah posle našeg raskida pronađe svoju srodnu dušu. To mi se nesumnjivo događa. Počelo je pre tri godine i do sada se ponovilo pet puta. Raskinemo, i sledeći muškarac s kojim se zabavlja bude „onaj pravi“.

Mojim drugovima je ovo neopisivo smešno. Kad raskinem s nekom ženom, taj raskid uvek bude prijateljski i iskreno mi je drago kad pronađu sreću. Ali drugari me nemilosrdno zadirkuju zbog toga. Zovu me amajlija.

Vratimo se pet meseci unazad. Izlazio sam sa Houp [žensko, 28 godina] nekoliko nedelja. Nije bilo ništa ozbiljno. Oboje smo zaključili da nema hemije i da nismo baš jedno za drugo,

¹ Engl.: *AITA – Am I the Asshole*, vrsta sadržaja na platformi *Redit* na kojoj se obično razmenjuju i dele najrazličitije informacije. U okviru ovog sadržaja korisnici postavljaju objave o situacijama u kojima su se našli, a koje su za njih zbunjujuće ili uznemirujuće, pa traže mišljenje nepoznatih ljudi o tome šta bi trebalo da urade. (Prim. prev.)

pa smo raskinuli. I gle čuda, ona se posle toga zbliži sa Čedom. Naravno, u skladu s mojom ulogom Dečka Amajlije, to znači da je Čed njena srodna duša. Čed je potpuno zaluđen njome, upoznaju roditelje, gledaju prstenje – i žele da počnu da žive zajedno. I to odmah.

Jedini problem je u tome što je Čed potpisao ugovor o najmu zajedno sa mnom i taj ugovor ističe za šest meseci, ali je našao savršenu novu kuću za njega i Houp, a ne može da plaća stanarinu i za naš stan i za tu kuću. Tako je morao da donese tešku odluku hoće li zeznuti nju ili mene – i izabrao je mene. Sada moram da pronađem način da pokrijem njegov deo stanarine dok ugovor ne istekne.

Proveo sam nekoliko nedelja pod stresom. Stvarno nisam želeo da tražim novog cimera, a stanodavac nije želeo da me oslobodi ugovorne obaveze. Međutim, rekao mi je da mogu da se preselim u jeftiniji stan. Jedini dostupan stan u celom kompleksu bila je jedna garsonjera. Jeste mala, ali je jeftina i svakako će biti samo privremeno rešenje. Odmah sam prihvatio ponudu, a nisam ni otišao da je pogledam. Onda sam saznao ZAŠTO je ta garsonjera toliko jeftina i slobodna – gleda pravo na jedan od onih reklamnih bilborda vodoinstalatera koga zovu *Kralj toaleta*. Onaj na kojem je obučen kao Henri VIII i drži vakuum gumu iznad ogromne WC šolje pune izmeta? Trebalo bi da bude zakonom zabranjeno da se bilbordi postavljaju ovoliko blizu stambenih zgrada. Kao da je jedina osoba koja treba da ga vidi nesrećnik koji živi baš u ovom stanu – a sada sam taj nesrećnik ja. Uopšte se ne šalim. Ništa drugo se ne vidi. Ni nebo ni voda – samo *Kralj toaleta*. Čitav dan. Čitavu noć. Kad zađe sunce, na njemu se uključi osvetljenje, pa se svetlost probija kroz spuštene roletne. Radim od kuće. Ovo je za mene pakao.

Čedu je ovo najsmušnija stvar na svetu i stalno me provocira iako sve to preživljavam uglavnom njegovom krivicom. Šalje mi slike svakog bilborda, klupe na autobuskoj stanici ili leteće

reklame *Kralja toaleta* na koje naiđe, a ako živite u Mineapolisu ili Sent Polu, dobro znate koliko se to često dešava.

To me mnogo nervira, ali odlučio sam da pronađem razlog da provodim više vremena napolju kako ne bih morao da gledam kroz prozor. Oduvek sam želeo psa, ali Čed nije dozvoljavao da imamo psa dok smo živeli zajedno. Zato sam otišao u prihvatilište i pronašao najružnijeg psa koga su tamo imali. Toliko je ružan da niko nije želeo da ga udomi. Pas ima podgriz, šugu i nedostaje mu pola uha. Rase je briselski grifon, pa ima onaj stalno namršteni izraz lica – liči na gremlina koji na sve oko sebe gleda s prezirom. Usvojio sam ga i nazvao Čed jer je sada taj pas moj novi najbolji drug. Ako ovo čitaš, ljudski Čede, znaj da si mrtav za mene. (Ne mislim ozbiljno, i dalje volim tog lika.) Ali ipak ga označavam u opisima svake objave o psu Čedu na *Instagramu* uz reči: „Pogledaj, ovo je odani Čed!”

Čedu je sve to smešno, ali Houp se uznemirila i kaže da bi trebalo psu da promenim ime. Čedova mama se slaže i kaže da mi je zabranjen dolazak kod nje dok mu ne promenim ime, što je malo bez veze jer je ona najbolja prijateljica moje mame i često idem tamo zbog porodičnih okupljanja. Ipak neću to uraditi.

Jesam li sitničav? Jesam. Ali jesam li ispao seronja?

1.

EMA

Jesi li videla ovo?”

Moja najbolja drugarica je nagnula telefon da bih mogla da vidim o čemu govori. Na ekranu je stajala objava na *Reditu* na temu „Jesam li ispao seronja” s nizom komentara ispod.

Sedele smo u bolničkoj kafeteriji za vreme pauze za ručak.

„Šta je to?” pitala sam dok sam cedila kečap na pomfrit.

„Samo pročitaj”, odvrtila je. „Poslaću ti link.”

Otkucala je poruku i link mi je stigao.

Podigla sam čašu ledenog čaja i držala slamčicu između zuba dok sam čitala. Čim sam stigla do druge rečenice, razrogačila sam oči. „O bože...”, iznenađeno sam uzdahnula.

„Šta kažeš, ha? A mislila sam da si ti jedina koja to ima.”

„To je dar”, rekla sam. „Nije za mene, ali moji bivši su svakako srećni.” Otpila sam gutljaj i nastavila da čitam. Kad sam završila, spustila sam telefon. „Nije seronja.”

„Potpuno se slažem”, rekla je. „Jesi li videla taj bilbord?”

„Nisam.”

„Našla sam ga na *Guglu*. Pogledaj.”

Ponovo mi je pružila telefon, a ja sam se skoro zagrcnula od smeha. „Jadničak.”

„Nikada te ne bih tako izdala”, rekla je Medi.

„Ionako ne bih mogla da živim bez tebe.”

Osmehnula se i zagrizla rolnicu od povrća.

„Čudno je što se oboma događa isto”, rekla je nakon što je progutala. „Svi tvoji bivši samo otplove do srećnog kraja.”

„Pitam se na koliko je svadbi morao da ide”, rekla sam, izvadila kisele krastavčice iz sendviča s piletinom koji sam jela i spustila ih na njen tanjir.

Pogledala je u moj telefon. „Pitaj ga.”

Okrenula sam se prema njoj, zbunjena. „Tek tako da mu pošaljem poruku?”

Slegnula je ramenima. „Zašto da ne? Momci obožavaju kada im devojke šalju poruke”, rekla je. „Ozbiljno ti govorim. Pitaj ga. Ionako je ručak dosadan. Taman da se malo zabavimo.”

Uzdahnula sam. „Dobro. *Jedna* poruka.” Obrisala sam prste salvetom, uzela telefon i otvorila poruke na *Reditu*.

Ime njegovog naloga je bilo džast_in_267. Pitala sam se zove li se Džastin. Moj nalog je bio Ema16_dilema. Nisam ga promenila još od drugog razreda srednje škole. Verovatno bi trebalo.

Počela sam da kucam.

Imam isti problem kao ti. Ponovilo se sedam puta u poslednje četiri godine. Raskinemo, i on se oženi u roku od šest meseci. Da li i tebe zovu na svadbu? Mene su tri puta zvali da budem deveruša. 😊

Poslala sam. „Eto, poslala sam poruku potpunom strancu.”

Spustila sam telefon. „Ovo zvuči kao nešto što bi moja mama uradila.”

Medi je frknula. „Da je Amber na tvom mestu, potrošila bi sav novac za kiriju na vidovnjaka koji slika portrete tvoje

srodne duše, a onda ti pošalje istu sliku koju šalje svima. To bi Amber uradila.”

Nisam se nasmejala. Bilo je previše istinito da bi bilo smešno.

Telefon mi je zapištao. „Lik sa *Redita* mi je upravo odgovorio”, rekla sam.

Medi je zastala sa sendvičem na pola puta do usta.

„Šta kaže?”

Kliknula sam na poruku.

Džastin: Izvini ako grešim, verovatno si još jedna novinarka koja pokušava da otkrije moj identitet da bi napisala članak o toj objavi na *Reditu*? Moraš da mi kažeš. To je isto kao kada si policajac na tajnom zadatku, pa te neko pita jesi li policajac, a ti ne smeš da lažeš.

Nasmejala sam se.

„Šta je bilo?”, upitala je Medi.

„Misli da sam novinarka koja pokušava da otkrije njegov identitet.”

„Ima taj problem?”

„Izgleda.”

Počela sam da kucam.

Ja: Nisam novinarka.

Džastin: Baš tako bi mi novinarka na tajnom zadatku odgovorila.

Odmahnula sam glavom sa osmehom.

Ja: Ja sam medicinska sestra.

Poslao mi je emotikon koji sumnjičavo gleda.

Palo mi je nešto na pamet.

Ja: Reci mi koliko prstiju da podignem.

Prošlo je nekoliko sekundi.

Džastin: Četiri.

„Medi, slikaj me.”

Zablenula se u mene. „Stvarno ćeš poslati *sliku* tom tipu?”

„Zašto da ne?”

„Zato što je možda serijski ubica?”

„Serijski ubica sa smislom za humor, psom iz prihvatilišta, dugogodišnjim prijateljima i dobrim odnosom s majkom?”
Pružila sam joj telefon. „Isto to bi video da smo se poklopili na *Tinderu*, a ionako ćemo biti na Havajima za nekoliko nedelja. On je u Minesoti. Čak i da otkrije ko sam, nikada ne bi mogao da me pronađe.”

„Šta ako je neki odvratani tip koji ne koristi konac za zube i sada će imati tvoju sliku za svoje uvrnute seksualne maštarije?”

Prevrnula sam očima. „Daj *prestani*.”

Nagnula sam glavu da mi pletenica padne na jednu stranu i podigla četiri prsta. Medi nije bila oduševljena, ali je slikala telefonom, pa mi ga je vratila.

Bila sam u bolničkoj uniformi, a bolnička značka mi je bila zakačena za džep. Otvorila sam opciju za uređivanje, prekrila identifikacione informacije i poslala sliku.

Ja: Na poslu sam. Nose li novinari bolničke uniforme? I koliko puta su te novinari prevarili?

Džastin: Ove nedelje? Ili sveukupno?

Poslala sam mu emotikon koji se smeje.

Džastin: Sada kada smo utvrdili da si zaista ono što kažeš da jesi, odgovoriću ti na pitanje. Samo jednom sam pozvan na venčanje nekoga ko je imao koristi od mog „talenta”. Bio sam kum, a tema venčanja je bila film *Bitlđus*.²

Nasmejala sam se i pročitala naglas Medi.

„Ako nema slika, ne verujem da se dogodilo”, rekla je.

Otkucala sam: Ako nema slika, ne verujem da se dogodilo. 😊

² Engl.: *Beetlejuice* – fantastična horor-komedija iz 1988. godine u režiji Tima Bartona s Majklom Kitonom u glavnoj ulozi. (Prim. prev.)

Spustila sam telefon. „U pravu si. Ovo je zabavno.”

„Imam dobre ideje”, rekla je.

Skoro da sam završila s ručkom kad su mi stigle nove poruke.

„Upravo je odgovorio”, rekla sam. „Tu je i slika.”

Medi je skočila sa svog mesta i stala mi iza leđa.

Kad sam je otvorila, počela sam da se smejem. Mladoženja je bio obučen kao Bitlđus, a nevesta kao Lidija, u crvenoj venčanici istoj kao u filmu. Deveruša i kum bili su obučeni kao Mejtlandovi,³ ali sa strašnim maskama koje su stavili na početku filma da bi uplašili nove stanare. On je imao dug, šiljasti nos i buljave oči. Poslala sam čitav red emotikona koji se smeju.

„U pravu si, *zaista* ima smisla za humor”, rekla je Medi.

Nagnula sam glavu. „Šteta što mu ne vidim lice.”

„Pošalji mi to.”

„Zašto?”

„Pretražiću sliku na *Guglu*.”

„Dobra ideja. U redu, sačekaj.”

Poslala sam joj sliku. Ponovo je sela i počela da kuca po tastaturi telefona, a ja sam nastavila da jedem.

„Pronašla sam ga”, rekla je nakon nekih četrdeset pet sekundi.

Zinula sam u čudu. „*Tako* brzo???”

„FBI bi trebalo da ima više žena u svojim redovima. Nama je istraživanje urođeno. Slika je sa *Instagrama*. I ovo je nesumnjivo njegov nalog, vidim bilbord. Poslaću ti link.”

Telefon mi je zapištao zbog nove poruke, ali na trenutak sam oklevala.

³ Barbara i Adam Mejtland, mladi bračni par koji na početku filma gine u saobraćajnoj nesreći i kao duhovi pokušavaju da isteraju porodicu koja je kupila njihovu nekadašnju kuću. (Prim. prev.)

„Čekaj. Treba li ovo da radimo? Čini se kao narušavanje njegove privatnosti.”

Pogledala me je iznad svog telefona. „Kada muškarci prestanu da vređaju i napadaju žene koje upoznaju na internetu, prestaćemo da ih proveravamo kako bismo se uverile da su pristojni. I u svakom slučaju, da je želeo privatnost, njegov profil bi bio podešen kao privatn.”

Klimnula sam glavom. „Sviđa mi se kako razmišljaš.”

Kliknula sam na link i obe smo istovremeno pregledale njegov profil sa svojih telefona. Imao je smeđu kosu, smeđe oči, bio uredno obrijan. Belac, sa jamicama na obrazima. Lep osmeh, zategnuto telo – *sladak*. Baš sladak.

„Vidiš li ovo?“, rekla je Medi. „Taj lik sigurno koristi konac za zube.”

„Oh bože, pogledaj psa.”

Iznenadeno je uzdahnula. „Joj. Stvarno je ružan. Kao mali gargojl.”

Nagnula sam glavu u stranu. „Ne znam šta bih rekla. Toliko je ružan da je skoro presladak.” Mali smeđi pas bio je čupav, sa ušima koje vise, pljosnatom njuškom i namrštenim licem. Njegove vodnjikave oči bile su pomalo buljave. Džastin je na slici držao psa i smeškao se kao dete koje je upravo dobilo ono što je oduvek želelo za Božić. Natpis je glasio: *Pas Bred ima pantljičaru, ali me barem nije prevario za stanarinu.*

„Bred?“, upitala sam, podižući pogled. „Mislila sam da mu se drug zove Čed.”

„Verovatno je promenio imena da zaštiti njihovu privatnost. Klasika. Jesi li videla komentare?“, pitala je. „Pogledaj.”

Kliknula sam da otvorim sve komentare. Mnogo smajlića. Neka žena Fejt napisala je: „Stvarno, Džastine? Ne mogu da verujem.” A onda je neko po imenu Bred prokomentarisao: „Sledeći put kad svratim, ukrašću ti šipku za spuštanje roletni.”

Smejala sam se dok sam gledala u telefon.

„Obrati pažnju kako pas izgleda”, rekla je Medi.

„Kako?”

„Kao da mu je prijatno u njegovom društvu. Opušten je. Uvek gledam životinje na slikama, to ti mnogo može reći o čoveku. Recimo, mogu da prepoznam kada neko pozajmi tuđeg psa za profilnu sliku. Pas je u fazonu: ‘Ne poznajem te, ali okej...’ Pomeraj na dole”, rekla je. „Pogledaj ovu gde je na sofi.”

Na slici je Džastin sedeo na sofi. S jedne strane je bila devojčica koja je spavala, sklupčana uz njega s glavom na njegovom grudima, a on ju je obgrlio rukom. Pas je spavao sa druge strane, brade naslonjene na Džastinovu butinu. Slika je bila preslatka.

„Taj pas mu veruje”, rekla je Medi. „A to je pas iz prihvatilišta, što nešto znači. Obično su svi ti psi nervozni i uplašeni u blizini ljudi.” Ponovo je ućutala i nastavila da pregleda. „Idi još dole”, rekla je Medi. „Bilbord.”

Prešla sam nekoliko slika i stigla do njega. Do ozloglašenog bilborda. Džastin se nije šalio, zaista je bilo strašno. Već sam znala kako izgleda iz Medine *Gugl* pretrage, ali gledati u njega iz stana bilo je sasvim drugo iskustvo. Zauzimao je čitav prozor. „Čoveče... Džastin bez svake sumnje nije seronja. Ovo je *neizdrživo*.”

Slika je bila napravljena iz kuhinje da bi uhvatila čitav pogled kroz prozor. Pošto je stan garsonjera, ima samo jedna velika klizna prozor-vrata i čitav taj prostor bio je ispunjen nasmejanim, bradatim sredovečnim muškarcem obučenim u kraljevsko ruho koji u ruci drži vakuum gumu iznad zapušene WC šolje.

„Njegov krevet ima okvir”, rekla je Medi.

„I šta s tim?”

„To je pozitivna stvar. Što je krevet bliže podu, to su muškarci lošiji. Svaki lik koji se pravi da je zaboravio novčanik

kada je pošao na sastanak, hiljadu posto spava na futonu ili na dušek u na podu. Tražim da mi pošalju slike kreveta, pa tek onda prihvatim da izađem s njima. *I* oduzimam im poene ako koriste vreće za spavanje umesto ćebadi. Čak i ako *imaju* uzglavlje na krevetu.”

„Zašto?”

„Zato što muškarci s vrećama za spavanje emituju istu energiju kao oni koji spavaju na podu.”

„A šta ako ima krevet na sprat?”, pitala sam.

„To je *jedina* situacija u kojoj moja teorija ne važi, ali zbog toga tražim fotografije spavaće sobe pre sastanka.”

„Stvarno si luda.”

Uvećala sam sliku kako bih videla ostatak sobe. Krevet je bio namešten i prekriven pokrivačem bež boje, radni sto uredan, s nekim novim modelom računara na njemu. Tri velika ekrana, tastatura i bežični miš u sredini. Pored stola se nalazio mali krevet za psa i biljka u saksiji u uglu. Slike na zidovima. Bio je to lep stančić – ako zanemarimo pogled. Očigledno je čist i uredan, i ima dobar ukus.

Skrolovala sam dalje da pogledam ostatak slika. Nijedna sa devojkom. Nekoliko s porodicom – s tinejdžerom koji liči na petnaestogodišnjeg Džastina, sa istim jamicama na obrazima. S nekom devojčicom od jedanaest, dvanaest godina, i sa istom onom devojčicom sa slike na sofi, koja nije starija od pet godina.

Označio je na slikama ženu koja je verovatno njegova majka, pa sam kliknula na njen profil, ali bio je podešen kao privat.

„Našla sam ga na *LinkedInu*”, rekla je Medi. „Zove se Džastin Dal. Softverski inženjer.” Ponovo je učutala na nekoliko trenutaka. „Otac mu je preminuo pre nekoliko godina. Pronašla sam čitulju u kojoj se pominje. Jeste. To je on. Ista deca kao na njegovom *Instagramu*. Ima brata i dve sestre. Aleks, Čelsi i Sara.”

„Od čega mu je otac umro?“, pitala sam.

„Samo piše ‘iznenada’. Imao je samo četrdeset pet godina. Strašno. Sačekaj da proverim i registar seksualnih prestupnika.“ Ponovo je kucala nešto na telefonu. „Nema ničega. Čist je.“ Odložila je telefon i uzela rolnicu. „Ne vidim ništa alarmantno, osim što mu ime počinje na slovo dž. Muškarci čija imena počinju na dž su najgori. Zaprati me na *Instagramu* sa svog lažnog naloga da bih ga nadgledala. Možeš da nastaviš.“

Pogledala sam je sa interesovanjem. „Šta da nastavim?“

„Ne znam. Nastavi da pričaš s njim. Vidi je li normalan.“

„Izgleda normalno“, rekla sam i ponovo pogledala u telefon. „Nas dve nismo normalne“, promrmljala sam.

Poslao je sliku s Bitlđus venčanja pre devet minuta, a mi smo već rekonstruisale čitav njegov život. Videla sam mu lice, porodicu, stan, čitulju za njegovog oca i znala sam gde radi.

Onda sam videla koliko je sati. „Baš super, moramo da idemo.“

I Medi je pogledala na sat. „Sranje.“ Pojela je poslednji zalogaj i ustala. Očistile smo otpatke sa stola i potrčale ka intenzivnoj nezi. U međuvremenu, Džastin mi nije odgovorio.

Te večeri kad smo se vratile s posla, Medi je spremila večeru. Grilovane šampinjone i pilav. Oprala sam sudove i sredila kuhinju, zatim se istuširala i osušila kosu.

Već sam obukla pidžamu i otišla u krevet kad sam videla Džastinovu poruku. Poslao ju je odmah nakon što sam se vratila na posao posle pauze za ručak.

Poslao mi je svoju sliku. Nije bila sa *Instagrama*. Bio je u svojoj dnevnoj sobi, a bilbord se video u pozadini iza njegovog ramena. Držao je psa.

Džastin: Evo, samo da ti pokažem da zapravo nisam lik iz *Bitlđusa*. Molim te, nemoj biti novinarka na tajnom zadatku koja pokušava da razotkrije priču o Dečku Amajliji.

Nasmejala sam se i počela da kucam.

Ja: Ovo je Čed?

Džastin: Bred. Promenio sam imena na *Reditu*. Houp⁴ se za-pravo zove Fejt.⁵

Ja: Aha. I šta Bred misli o tome što ga svi na internetu sma-traju seronjom?

Džastin: Misli da je smešno. Zato što jeste seronja.

Malo sam se nasmejala.

Ja: Nisi preterao kad si opisivao taj bilbord.

Džastin: Veruj mi na reč, još je gore uživo.

Ja: Samo da se zna, uopšte ne mislim da je tvoj pas toliko ružan.

Džastin: Razočaran sam što to čujem. Time moj izbor imena gubi efekat. Imaš li kućne ljubimce?

Ja: Nemam. Ja sam medicinska sestra koja radi po ugovoru i često putujem. Bilo bi previše teško. Ali kupim biljku u saksiji u svakom novom gradu.

Džastin: Nosiš je sa sobom?

Ja: Ne mogu da je nosim. Ostavim je.

Džastin: *zapanjeno* Ubico.

Odmahnula sam glavom sa osmehom na licu.

Ja: Ostavim je nekome. Ni jedna jedina biljka nije povređe-na dok sam jurila za karijerom.

Džastin: Zašto baš biljka? Voliš baštovanstvo?

Uspravila sam se i prekrstila noge ispod sebe.

Ja: Biljke ulepšavaju svaku prostoriju. I volim baštovanstvo. Ali često se selim i ne mogu time da se bavim.

Džastin: Znači, i tebi se dešava isto što i meni? To da dono-siš sreću svakom svom bivšem?

Ja: Da. Zašto novinari pokušavaju da otkriju ko si?

⁴ Engl.: *Hope* – nada. (Prim. prev.)

⁵ Engl.: *Faith* – vera. (Prim. prev.)

Kucao je neko vreme, a ja sam mazala balzam za usne dok sam čekala.

Džastin: Zato što svi žele da znaju ko je tip koji može da garantuje srećan kraj. Mislim da nikoga nije bilo briga za ostatak priče. Deo o tome kako donosim sreću svojim bivšim devojkama učinio je objavu viralnom.

Ja: Mogu to da razumem.

Džastin: Primam neverovatan broj poruka. Morao sam da isključim obaveštenja, izluđivala su me. Odgovorio sam ti samo zato što si rekla da se i tebi isto to dešava i pretpostavio sam da ne pokušavaš da me ubediš da se zabavljam s tobom samo da bi raskinula.

Ponovo sam se osmehnula.

Pogledala sam na sat. Bilo je kasno.

Ja: Moram da idem na spavanje. Sutra imam dvanaestočasovnu smenu.

Džastin: 🍷 U redu. Drago mi je što smo razgovarali.

Ja: I meni.